

סמ"ר אלמקייס יעקובוביץ עומרי חיים
7691174
בן רונית ואילן
נולד ב- כ"ב בתמוז תשמ"ו 29.7.1986
התגייס לצה"ל ב- 21.11.2004
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב- י' באב תשס"ו 4.8.2006
בעת פעילות קרבית במרקבה.

חיים אלמקייס, עמרי (חיים)

בנם של אילן ורונית. נולד ב-29.7.86, כ"ב בתמוז תשמ"ו.
עמרי למד בבית הספר התיכון הרצוג שבמועצה האזורית גזר.
אהב לבלות ולטייל בארץ. "עמרי היה המרכז של הבית והחברים", אמרו
עליו חבריו. ילד צנוע שהרעיף אהבה על משפחתו.
בתאריך ה-21.11.04 התגייס עמרי לצה"ל והתעקש לשרת כלוחם בחטיבת
גלוני. הוא לא ויתר עד שאמו הסכימה לחתום לו על האישור לשרת
בחטיבה.

בשבועות שקדמו לחימה בצפון, לחם עמרי אלמקייס עם חבריו מגדוד
13 ברצועת עזה. שבועיים לפני שנפל, הוקפץ יחד עם לוחמי החטיבה
לגבול הצפון.

ביום חמישי, ה-3.8.06, טי באב תשס"ו, נכנס עמרי עם חבריו לצוות לכפר
מרכבה בגזרה המזרחית בדרום לבנון כדי לאתר תשתיות טרור ולפגוע
במחבלי החיזבאללה שיורים את מטחי הקטיושות על ישראל. במהלך
הפעולה הקרקעית, זיהה כוח של מחבלי חיזבאללה את עמרי וחבריו
ופתח עליהם באש.

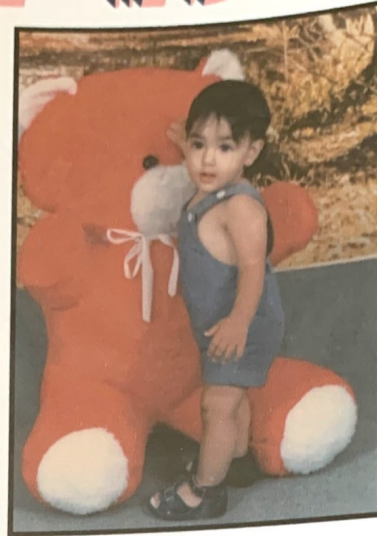
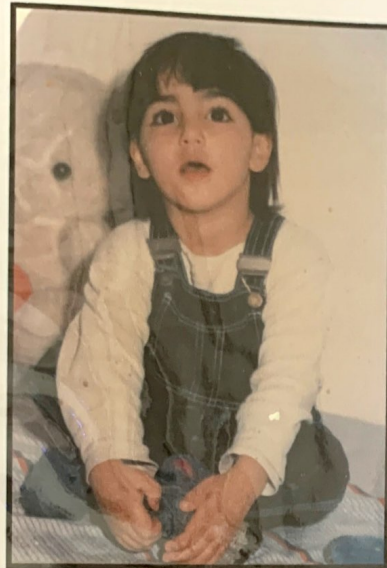
הלוויתו התקיימה בבית העלמין בחלקה הצבאית ברמלה, ביום ראשון, ה-
6.8.06, י"ב באב תשס"ו.

"הוא היה ילד יפה וגאה, שרצה להיות לוחם והתעקש על זה
מההתחלה", סיפר זודו, מאיר אלמקייס, "הוא חגג יום הולדת 20 לא
מזמן, והיינו כל כך גאים בו".

עמרי הותיר אחריו זוג הורים, אילן ורינה, אחות קטנה ליר ושני אחים
בוגרים, גיא ופרי.

יהי זכרו ברוך

עומרי בילדותו

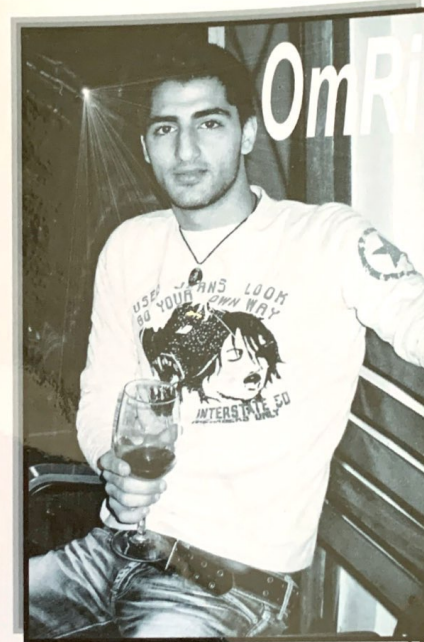

תלומור על העולם ילד.."

נעוריו של עומרי

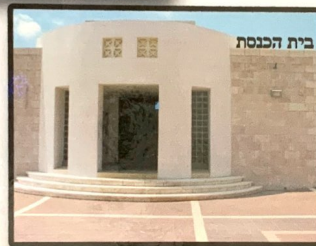

"עומרי היה המרכז של הבית והחברים"
{חבריו של עומרי}

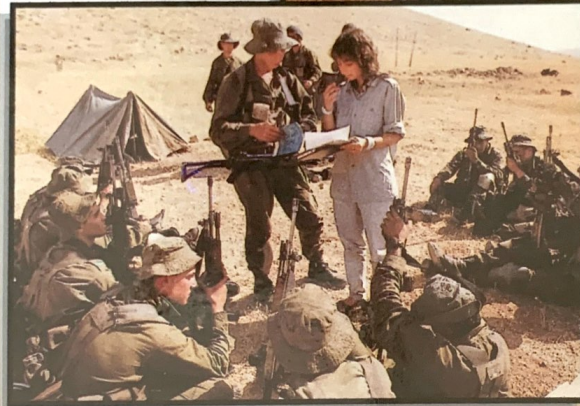
"לנצח אחי"

אזכור אותך תמיד

בא"ח1 - שלב א' - סירוגנות

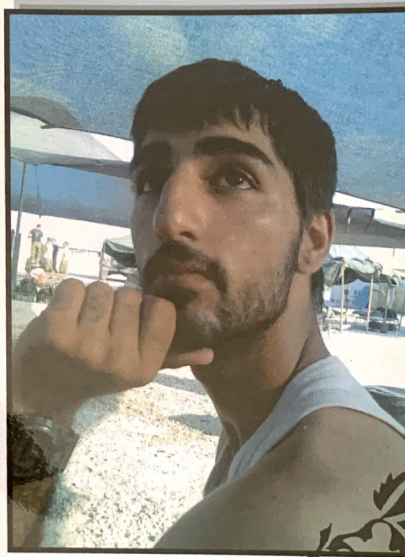
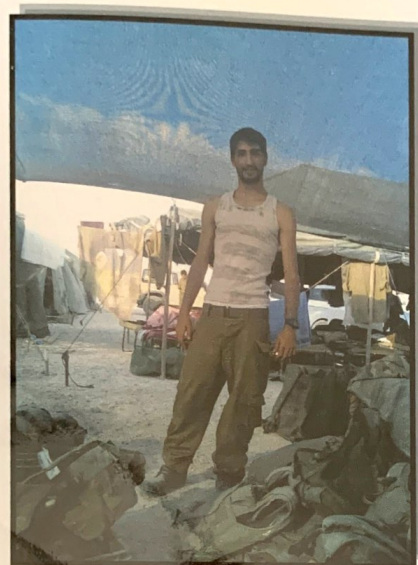
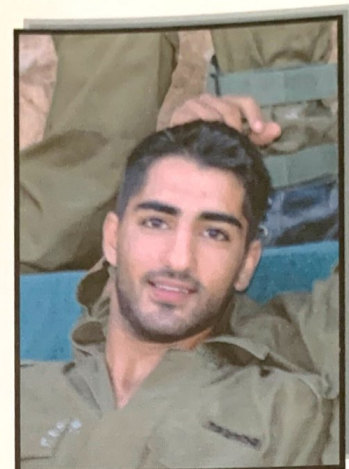
אימוני סוף מסלול

טקס סיום מסלול

בזמן שירותו הצבאי

הרקע ללחימה

משבר ישראל-לבנון 2006 הוא מצב מלחמה מתמשך בלבנון וכצפון ישראל. המשבר כולל התקפות של החיבאללה על צה"ל ועל ישובים בישראל, ושל צבא הגנה לישראל על החיבאללה, על ישובים בלבנון, ועל מטרות חשאיות בלבנון.

המשבר החל ב-12 ביולי בפעולת חיבאללה שכללה התקפה על סויר של צה"ל בתוך גבולה של ישראל, חטיפת שניים מהחיילים בסויר והריגת שלושה, תוך כדי פעולת הסחה של שיגור רקטות לכל אזור הצפון. על פי החיבאללה, העילה למבצע היה שחרור אסירים פלסטינים ולבנונים הנמצאים בישראל. בעקבות החטיפה צה"ל פתח ב-13 ביולי ב"**מבצע שפר תולע**" (לאחר מכן שונה שמו ל"**מבצע שריון כיוון**") כנגד החיבאללה. בלבנון והמשבר התפתח להתקפה כוללת של ישראל על יעדים בכלל שטח לבנון ומנגד ירי מסיבי של החיבאללה על כל צפון ישראל.

בשלבים הראשונים של המבצע עיקר ההתקפה הישראלית התרחשה דרך הפצצות של חיל האוויר והמגות ארטילריה מהים והיבשה - חיל האוויר ביצע אלפי גיחות הפצצה והשמד אלפי מטרות. ברם, ככל שהתמשכה הלחימה גדל היקף הפעילות הקרקעית של כוחות רגלים, שריון והנדסה קרבית בדרום לבנון וכפריה. בקרבות הערים שהתפתחו שם נהרגו עשרות חיילי צה"ל ולדברי צה"ל כמאות מחבלי חיבאללה. חלק מהכפרים, ששימשו כמעוזים ומחסיו של החיבאללה, חרבו בעקבות הלחימה. במהלך הלחימה השמידו ותפסו חיילי צה"ל כמות רבה של אמצעי לחימה ובהם רקטות, טילי נ"ט, רובים, חמושות ומשגרי רקטות ניידים. המבצע מחולק לארבעה שלבים-

שלב א'-פתיחה: 12 ביולי- חקירת פתח של חיבאללה.
ישראל עדיין מגבשת את תגובתה.

שלב ב'-בליץ אוויר: 13-18 ביולי-

חקיפה אווירית מסיבית של ישראל בניסיון הכרעה ללא כוחות קרקעיים.
מנגד - מטחי רקטות על יישובי הצפון ועד חיפה.

שלב ג'-תחילת יחמה קרקעית: 19-31 ביולי-

פשיטות קרקעיות מוגבלות של ישראל: קרבות קשים במרון א-ראס ובינת ג'ביל
מנגד - המשך מטחי הרקטות.
תחילת גיבוש תפיסה בינלאומית כיצד לסיים את הסכסוך באמצעות כוח בי"ל.

שלב ד' - הסלמה והרחבה: ! באוגוסט ואילך-

הצטרפות כוחות מילואים של ישראל לפשיטות בלבנון.
השתלטות קרקעית נרחבת של ישראל על דרום לבנון, ומבצעים מיוחדים.
מנגד - החמרה והרחבה במטחי הרקטות על ישראל.
האצת המגעים הבינלאומיים לסיים הסכסוך.

במהלך המבצע, הפגין צה"ל דרך הים, האוויר והיבשה מטרות הקשורות לארגון החיבאללה ותשתיות לבנוניות, והביא מאות אלפי תושבים בדרום לבנון לנטוש את כפריהם בעקבות אזהרות שפירסם ולנוק כלכלי לתשתיות אורחיות שנאמד במיליארדי דולרים. במהלך ההפגנות הכבדות על כפרי וערי לבנון על ידי צה"ל נהרגו לדברי ממשלת לבנון מאות לבנונים. במקביל, ירה חיבאללה על ערים וישובים בצפונה של ישראל אלפי רקטות, שחלקן גרם להרג של עשרות אזרחים ועוד מספר חיילי מילואים, ולפגיעה באלפי אזרחים אחרים. כתוצאה מכך, רבים עזבו את יישובי הצפון והוכרו מצב מיוחד בעורף בצפונה של ישראל, לרבות חיפה.

הכלכלה והתיירות בשתי המדינות ספגו מכה קשה. בשתי המדינות, המבצע רק הקשיח את העמדות החזקות התומכים בלחימה. בישראל זכה המבצע בסקרים לכ-80-90 אחוזי אהדה בקרב הציבור, ובלבנון ישנה תמיכה של כ-70 אחוז מהציבור לפעולת חטיפת החיילים של החיבאללה כאמצעי לשחרור אסירים לבנונים מהכלא הישראלי. אם בתחילת המבצע, היו בלבנון הסתייגות ממשית חיבאללה, בעיקר בקרב הדרוזים (ואליד ג'ומבלט) והנצורים, בהמשך הפך חיבאללה לגוף לגיטימי יותר, שכשיאו הודה פואד סניורה, ראש ממשלת לבנון, ללוחמי חיבאללה, על "תרומתם ללבנון".

המשבר התנהל במקביל למבצע גשמי קיץ שערך צה"ל ברצועת עזה שנועד להילחם ברקטות הקסאם ולשחרר את החטוף ג'לעד שליט.

אזור הלחימה בלבנון

לוחמי גולני בתוך בית בלבנון:

מהלך הקרב

ביום שישי לפנות בוקר, ה-4.8.2006, י' באב תשס"ו, פשט כוח מגדוד 13 של חטיבת גולני על הכפר מרכבה, בעקבות ידיעה על בית שיש בו אמצעי לחימה. הכפר, שנמצא במרחק שניים וחצי ק"מ מהגבול, שימש משך כל הלחימה בלבנון כמרחב שיגור רקטות לעבר ישראל.

כאשר הגיע הכוח לבית, נורה אליו צרור. החיילים השיבו באש לעבר הבית.

בדרך חזרה מהבית, יצא לפתע מדלת אחד הבתים מחבל וירה צרור אחד מטווח קצר אל הכוח. כדור קטלני פגע בראשו של דניאל שירן ז"ל, נגביסט החוד שהלך בראש הכוח.

במקום התפתח קרב עקוב מדם בין כוחותינו למחבלים, שהפעילו מטענים רבים. במהלכו נהרגו בנוסף רופא המילואים, סרן ד"ר איגור רוטשטיין וסמל ראשון עמרי אלמקייס.

חיילי הכוח בפיקוד המ"פ חגי שרעבי לחמו בגבורה, חילצו את הנפגעים וחיסלו את המחבלים.

דרכם האחרונה של לוחמי גולני

להיות גולנצ'יק

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת זה לתפור מטרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק, להתעצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות של היציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רעות עמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחיכתה ולבסוף עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומות האדומות כאשר לך יש עיניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר הווה ועתיד, וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והרים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, ועיפות מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע וזעזוע, ויד שתמיד אוחזת בנשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם. לביטחונכם. אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים – כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מילים רעות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יתראו רק ממנה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר מה זה בשבילו גולני. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול: להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתעקש לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית שמש ולא בבית לחם.

זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף שבעיניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי, לתת ביס מהלוף ולחשוב על שווארמה.

